

Sygn. akt I CSK 503/08

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 20 maja 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Gerard Bieniek

SSN Stanisław Dąbrowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Agencji Nieruchomości Rolnych
przeciwko G.R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 maja 2009 r.,

skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 stycznia 2008 r., sygn. akt [...],

**oddala skargę kasacyjną; nie obciąża pozwanej kosztami
postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 26 stycznia 2007 r. zasądził na rzecz powódki Agencji Nieruchomości Rolnych od pozwanej G.R. kwotę 462.349,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz od pozwanych K.R., K.R. i A.R. kwoty po 92,469,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Sąd Okręgowy poczynił następujące ustalenia: Agencja Własności Rolnej (obecnie Agencja Nieruchomości Rolnych) ogłosiła publiczny nieograniczony przetarg ustny na sprzedaż nieruchomości rolnych wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa po zlikwidowanym przedsiębiorstwie rolnym w N., składających się z gruntów o ogólnej powierzchni 544,5909 ha i usytuowanych na nich budynków i budowli. W ogłoszeniu wskazano, że wykupowi podlega również majątek obrotowy i ruchome środki trwałe o szacunkowej wartości 1.400.000 zł, zaś ostateczna wartość tych składników majątku zostanie ustalona przez rzeczoznawcę w drodze wyceny sporządzonej na dzień wydania przedmiotu sprzedaży. Przetarg odbył się w dniu 21 lipca 1 998 r. Na jego wstępie Przewodniczący Komisji poinformował, że przedmiotem przetargu są grunty rolne wraz ze znajdującymi się na nich budynkami i budowlami, których cena wywoławcza wynosi 6.138.887 zł oraz, że wykupowi łącznie z tym podlega majątek obrotowy i ruchome środki trwałe o szacunkowej wartości 1.400.000 zł, a także, że istnieje możliwość rozłożenia ceny na raty.

W wyniku przetargu nieruchomości zostały nabyte przez T.R. za kwotę 6.200.277 zł, czego konsekwencją było nabycie również majątku ruchomego. W przetargu w imieniu nabywcy uczestniczył W.S. T. i G. małżonkowie R. złożyli wniosek o rozłożenie na pięć rat rocznych płatnych do 31 marca każdego roku, począwszy od 1999 r. ceny wykupu nieruchomości oraz ceny nabywanego majątku ruchomego. Agencja pismem z dnia 24 lipca 1998 r. wyraziła zgodę na rozłożenie na raty należności, wskazując, że pierwsza rata z tytułu wykupu majątku ruchomego to 20 % wartości i jej zapłata zostanie zrealizowana do dnia zawarcia umowy kupna-sprzedaży, a pozostała kwota zostanie rozłożona na cztery równe

raty roczne płatne do 31 października każdego roku, począwszy od 1999 r., wraz z należnymi odsetkami.

W dniu 1 sierpnia 1998 r. Agencja i małżonkowie R., w imieniu których występował W.S. sporządzili protokół zdawczo-odbiorczy, określając, że przekazaniu podlegają grunty, ruchome środki trwałe i środki obrotowe oraz pracownicy. Grunty, produkcja w toku i środki trwałe zostały przejęte zgodnie ze sporządzoną inwentaryzacją, a W.S. złożył pisemne oświadczenie, że nie ma żadnych zastrzeżeń do sposobu dokonania spisu z natury. Agencja przesłała umowę sprzedaży tych środków do podpisania T.R., czego on nigdy nie uczynił. Nie została sporządzona pisemna umowa sprzedaży środków trwałych przejmowanego przedsiębiorstwa rolnego N. Małżonkowie R. dysponowali przejętą produkcją roślinną, inwentarzem i innymi składnikami majątku obrotowego przejmowanego przedsiębiorstwa.

W październiku 1998 r. rzeczoznawca majątkowy Z.B. wycenił majątek obrotowy i ruchome środki trwałe przejęte w gospodarstwie N. oceniając ich wartość na datę wydania, tj. na dzień 1 sierpnia 1998 r. na kwotę 1.232.932 zł.

W dniu 11 grudnia 1998 r. pomiędzy Agencją a T. i G. małżonkami R. został podpisany akt notarialny – umowa sprzedaży części gospodarstwa rolnego N., obejmująca grunty orne, budynki i budowle za cenę 6.102.488 zł. Nabycie nastąpiło do majątku dorobkowego małżonków R. Kupujący uiścili kwotę 2.440.998 zł, zaś pozostałą część ceny w wysokości 3.661.490 zł została rozłożona na pięć równych rat rocznych. Akt ten nie obejmował majątku obrotowego, ani ruchomych środków trwałych.

Małżonkowie R. nie dokonali żadnej wpłaty na poczet zapłaty za przejęty przez nich majątek obrotowy i ruchome środki trwałe gospodarstwa N. Agencja informowała T.R. o jego zadłużeniu.

W toku procesu, który Agencja wytoczyła T. i G. małżonkom R. o zapłatę z tytułu ceny majątku obrotowego i ruchomych środków trwałych, zmarł pozwany T.R. W jego miejsce wstąpiły spadkobierczynie: żona G.R. oraz córki K.R., Ka.R. i A.R.

W ocenie Sądu Okręgowego przetarg zorganizowany przez Agencję nie obejmował gospodarstwa rolnego w rozumieniu art. 55 k.c., ale mienie Skarbu

Państwa w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz.U. Nr 57, poz. 299 ze zm.). Z przepisu tego wynika, że nieruchomości i składniki mienia pozostałe po likwidacji państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej to dwa odrębne elementy. Małżonkowie R. przystępując do przetargu i wygrywając go stali się nabywcami zabudowanych nieruchomości i gruntów rolnych, a także nabywcami mienia ruchomego.

Za przyjęciem, że małżonkowie R. zdawali sobie sprawę, że odrębnie mają zapłacić za grunty wraz z budynkami oraz odrębnie za majątek obrotowy i ruchome środki trwałe przemawia – zdaniem Sądu Okręgowego – wniosek nabywców o rozłożenie należności na raty, w którym oddzielnie wnioskowali o rozłożenie na raty wylicytowanej należności i oddzielnie należności za majątek ruchomy.

Agencja wyraziła zgodę na rozłożenie na raty, z tym że przedstawiła inną datę wymagalności każdej z rat. Zdaniem Sądu Okręgowego, stanowisko Agencji w tym zakresie jest wiążące, gdyż wierzyciel decyduje w jaki sposób dłużnik ma zapłacić należność. Zgodnie z art. 456 k.c., jeżeli strony zastrzegły w umowie, że spełnienie świadczenia będzie następować częściami w ciągu określonego czasu, ale nie ustaliły wielkości poszczególnych świadczeń częściowych, albo terminów, w których ma nastąpić spełnienie każdego z tych świadczeń, wierzyciel może przez oświadczenie, złożone dłużnikowi w czasie właściwym, ustalić zarówno wielkość poszczególnych świadczeń częściowych, jak i termin spełnienia każdego z nich, jednakże powinien uwzględnić możliwości dłużnika oraz sposób spełnienia świadczenia. W ogłoszeniu o przetargu Agencja informowała o możliwości rozłożenia należności na raty, małżonkowie R. chcieli skorzystać z tej możliwości o czym pisemnie poinformowali Agencję, która złożyła im swoje oświadczenie w tym zakresie. Przed objęciem w posiadanie w dniu 1 sierpnia 1998 r. małżonkowie R. powinni znać stanowisko Agencji, co do sposobu zapłaty ceny, gdyż pismo dotyczące rozłożenia na raty datowane jest na dzień 24 lipca 1998 r. W chwili przejmowania majątku nie było co do niego żadnych zastrzeżeń, ani co do sposobu zapłaty za niego. Majątek został protokolarnie wydany i nie wrócił do Agencji, gdyż nabywcy zebrali produkcję i sprzedawali przejęte mienie, w tym produkcję zwierzęcą.

Zdaniem Sądu Okręgowego, pomiędzy stronami w dniu 1 sierpnia 1998 r. doszło do zawarcia umowy nabycia majątku obrotowego i ruchomych środków trwałych przejmowanego przedsiębiorstwa rolnego N. z rozłożeniem na raty zapłaty ceny. Spis z natury określał przedmiot umowy, a cenę przyjęto na 1.232.932 zł. Art. 75 § 1 k.c. wówczas obowiązujący, określał wymóg formy pisemnej jedynie dla celów dowodowych, zatem niezachowanie tej formy nie skutkowało nieważnością umowy.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko pozwanych, że w sprawie należy stosować art. 554 k.c., zgodnie z którym roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem dwóch lat. Powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1997 r. (I CKN 38/96, OSNC 1997/5/58), Sąd Okręgowy uznał, że Agencja Nieruchomości Rolnych podejmuje działania w zakresie obrotu nieruchomościami i innymi składnikami majątku Skarbu Państwa i inne czynności w stosunku do byłych państwowych gospodarstw rolnych i czyni to w zakresie działalności swojego „przedsiębiorstwa”, dlatego do zapłaty ceny za zbywane przez nią mienie należy stosować dwuletni termin przedawnienia. Z tej przyczyny Sąd uznał za zasadny zarzut przedawnienia co do żądania zapłaty dwóch rat.

Odpowiedzialność G.R. wynika z nabywania majątku do majątku wspólnego z T.R. odraz podobnie jak pozostałych pozwanych ze spadkobrania po T.R. Zgodnie z art. 1035 k.c., jeżeli spadek przypada kilku spadkobiercom do wspólności majątku spadkowego stosuje się przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych, więc pozwane odpowiadają stosownie do udziału w spadku. G.R. odpowiada w 5/8 częściach (1/2 własny udział + 1/8 ze spadku po mężu), pozostałe pozwane po 1/8 części.

Powyższy wyrok zaskarżyły apelacją pozwane G.R., K.R. i K.R. Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 25 stycznia 2008 r. oddalił apelację.

Sąd Apelacyjny uznał, że pogląd skarżących jakoby nie doszło pomiędzy Agencją Własności Rolnej Skarbu Państwa a małżonkami R. do zawarcia umowy

nabycia przez nich majątku ruchomego i obrotowego przejmowanego przedsiębiorstwa N. w wyniku przetargu, który odbył się w dniu 21 lipca 1998 r. – nie jest prawidłowy. Fakt nie podpisania umowy nie niweczy skutku, jaki nastąpił w związku z wyborem oferty T.R. w toku przetargu ustnego. Zgodnie z art. 70¹ § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie dokonywania czynności, umowa mogła być zawarta w drodze przetargu ustnego lub pisemnego. W myśl § 2 tego artykułu ogłoszenie przetargu powinno obejmować co najmniej czas, miejsce, przedmiot oraz warunki przetargu. Natomiast zgodnie z art. 70² § 2 k.c. zawarcie umowy w drodze przetargu ustnego następowało z chwilą wybrania oferty. Ponieważ w ogłoszeniu o przetargu wskazano, że poza nieruchomością oferowaną w drodze licytacji wykupowi podlega majątek obrotowy i ruchome środki trwałe o szacunkowej wartości 1.400.000 zł, to nabywca nieruchomości dokonywał tego wykupu, o czym zresztą poinformował Przewodniczący Komisji przed przystąpieniem do przetargu. Skoro więc w warunkach przetargu podano szacunkową wartość tego majątku zastrzegając, że ostateczna jego wartość zostanie ustalona w drodze wyceny na dzień wydania przedmiotu sprzedaży, to należy uznać, że z chwilą wybrania oferty T.R., jako nabywcy nieruchomości, doszło do zawarcia umowy nabycia majątku obrotowego i ruchomych środków trwałych – wobec ustalenia wszystkich elementów przedmiotowo istotnych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, prawidłowo Sąd pierwszej instancji uznał, że nabycie tego majątku nastąpiło do majątku wspólnego małżonków R.

Przemawia za tym treść art. 32 § 1 k.r.o., a także fakt, że oboje małżonkowie byli stronami umowy w formie aktu notarialnego nabycia własności nieruchomości rolnej oraz oboje wystąpili do Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa z wnioskiem o rozłożenie na raty należności z tytułu nabycia zarówno nieruchomości, jak i majątku ruchomego. Tak więc oboje małżonkowie byli solidarnie zobowiązani do zapłaty ceny nabycia tego majątku.

Sąd Apelacyjny podzielił pogląd Sądu pierwszej instancji, że nabywców wiązał harmonogram spłat przedstawiony przez Agencję w piśmie z dnia 24 lipca 1998 r. w odpowiedzi na wniosek nabywców o rozłożenie należności na raty, jednakże nie na podstawie art. 456 k.c., ale ogólnych przepisów o ofercie (art. 66

i nast. k.c.). Wniosek nabywców o rozłożenie na raty stanowił bowiem ofertę dokonania zmiany postanowienia umownego co do terminu zapłaty ceny i oferta ta została przyjęta co do zasady, zaś ustalenie terminu zapłaty poszczególnych rat było korzystniejsze, niż to wynikało z ich propozycji. Dlatego – w ocenie Sądu drugiej instancji – prawidłowo oznaczono terminy wymagalności poszczególnych rat spłaty ceny.

Nawet gdyby przyjąć, że rozłożenie na raty nie było wiążące dla nabywców, to nie można byłoby uznać, że część roszczenia przedawniła się na podstawie art. 554 k.c. Sąd Apelacyjny nie podzielił bowiem stanowiska Sądu pierwszej instancji, że przepis ten może mieć zastosowanie w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy miał na względzie treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1997 r. W wyroku tym wskazano, że do roszczeń Agencji Rynku Rolnego z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie jej działalności ustawowej ma zastosowanie dwuletni termin przedawnienia przewidziany w art. 554 k.c. Z uzasadnienia tego wyroku wynika, że formułując taką tezę Sąd Najwyższy brał pod uwagę charakter działalności Agencji Rynku Rolnego jako szczególnego rodzaju przedsiębiorcy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie można uznać, aby zachodziło podobieństwo w celu działania obu Agencji, uzasadniające zastosowanie dwuletniego terminu przedawnienia wynikającego z art. 554 k.c. do roszczeń

Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa (obecnie Agencji Nieruchomości Rolnych) z tytułu sprzedaży mienia Skarbu Państwa pozostającego w jej zasobach.

Dwuletni termin przedawnienia przewidziany w art. 554 k.c. ma na celu zdyscyplinowanie uczestników obrotu handlowego w zakresie terminowości dochodzenia roszczeń z tytułu sprzedaży produktów w zakresie działalności ich przedsiębiorstwa – w celu zapewnienia płynności tego obrotu. O ile więc można przyjąć, że Agencja Rynku Rolnego dokonując obrotu produktami rolniczymi i ich przetworami w celu stabilizacji rynku czyni to w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa i spełnia przesłanki określone w art. 554 k.c., o tyle działalność

Agencji Nieruchomości Rolnych dotyczy sprzedaży mienia – nieruchomości rolnych oraz mienia pozostałego po zlikwidowanych państwowych przedsiębiorstwa gospodarki rolnej – nie w celu wpływania na rynek obrotu płodami rolnymi, ale w celu zapewnienia prowadzenia dalszej produkcji rolnej, przez nabywców. Mając na uwadze także sposób ustalania ceny zbywanego przez Agencję Nieruchomości Rolnych mienia (art. 30 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa), a także okoliczność, że ruchomy majątek trwały nie stanowi produktu przedsiębiorcy, o jakim mowa jest w art. 554 k.c., nie można – w ocenie Sądu Apelacyjnego – przyjąć, aby zachodziło podobieństwo pomiędzy działaniem obu Agencji. Brak podstaw do uznania aby w przedmiotowej sprawie chodziło o roszczenia objęte dyspozycją art. 554 k.c. ze skutkiem przyjęcia dla nich dwuletniego terminu przedawnienia. Dziesięcioletni termin przedawnienia roszczenia, wynikający z art. 118 k.c., nie upłynął.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniosły pozwane: G.R., K. R. i Ka.R. W skardze kasacyjnej zarzucono jedynie naruszenie prawa materialnego:

1. art. 375 § 1 k.c. poprzez nieuwzględnienie zarzutów osobistych G.R. wobec powódki, a dotyczących przedawnienia dochodzonego roszczenia w całości wobec tej pozwanej;
2. art. 372 k.c. poprzez jego błędną wykładnię, skutkującą przyjęciem, że wytoczenie powództwa przeciw jednemu z zobowiązanych solidarnie dłużników przerywa bieg przedawnienia przeciwko drugiemu, co skutkowało zasądzeniem od pozwanej G.R. przedawnionej należności w postaci piątej raty płatności;
3. art. 65 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że zgodnym zamiarem stron było rozłożenie na raty zapłaty ceny za nabywany majątek ruchomy, co skutkowało nieuznaniem przedawnienia roszczeń, o które powódka rozszerzyła powództwo;
4. art. 117 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 118 k.c., w zw. z art. 554 k.c. poprzez przyjęcie, że wierzytelność powódki wobec G.R. nie uległa przedawnieniu w całości;

5. art. 117 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 118 k.c., w zw. z art. 554 k.c. poprzez przyjęcie, że wierzytelność powódki wobec pozwanych K.R., G.R. i Ka.R. nie uległa przedawnieniu w zakresie piątej raty należności;
6. art. 1034 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i ustalenie zakresu odpowiedzialności pozwanych, występujących w niniejszej sprawie w charakterze spadkobierców pierwotnie pozwanego T.R., w sposób sprzeczny z ustalonymi brzmieniem powołanego przepisu zasadami odpowiedzialności za długi spadkowe, poprzez zasądzenie kwot w proporcji, wynikającej z prawomocnego postanowienia o nabyciu spadku, z tym, że odpowiedzialność pozwanej G.R. ustalono w części wynoszącej 5/8 zasądzonej kwoty przy założeniu, że 1/2 wartości dochodzonego roszczenia stanowi jej udział własnym;
7. art. 1035 poprzez jego zastosowanie, pomimo, iż dochodzona pozwem należność stałą się w toku procesu długiem spadkowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pięć pierwszych zarzutów skargi kasacyjnej opiera się na założeniu, że roszczenie powódki w stosunku do pozwanych podlegało dwuletniemu przedawnieniu określonymu w art. 554 k.c. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku bardzo obszernie uzasadnił dlaczego jego zdaniem do roszczenia powódki za stosowanie ma dziesięcioletni termin, a nie dwuletni. W tym zakresie w skardze kasacyjnej nie podważono żadnego z argumentów Sądu Apelacyjnego ograniczając się do stwierdzenia, że w sprawie zachodzi konieczność dokonania wykładni art. 554 k.c., gdyż Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 stycznia 1997 r. wyraził pogląd, że do roszczeń Agencji Rynku Rolnego ze sprzedaży dokonanej w zakresie ustawowej jej działalności ma zastosowanie dwuletni termin przedawnienia z art. 554 k.c. Jednakże Sąd Apelacyjny przekonująco wskazał na istotne różnice między Agencją Rynku Rolnego i Agencją Nieruchomości Rolnych. Agencja Rynku Rolnego działa na rynku, prowadząc interwencyjny skup i sprzedaż produktów rolnych i ich przetworów. Przyjmując szerokie pojęcie przedsiębiorstwa sprzedawcy w rozumieniu art. 554 k.c. i uznając, że przez przedsiębiorstwo w rozumieniu tego przepisu należy rozumieć prowadzenie działalności

gospodarczej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1997 r. zasługuje na akceptację.

Agencja Nieruchomości Rolnych sprzedając nieruchomości oraz mienie pozostałe po zlikwidowanych państwowych przedsiębiorstwach gospodarki rolnej realizuje zadania wynikające z polityki państwa (art. 6 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, tekst jedn. Dz.U. z 1995 r., Nr 57, poz. 299 ze zm.). W tym zakresie Agencja Nieruchomości Rolnych nie działa jako podmiot gospodarczy, zatem trafny jest pogląd Sądu Apelacyjnego, że jej roszczenia nie podlegają skróconemu dwuletniemu okresowi przedawnienia. Wyeliminowanie możliwości stosowania dwuletniego przedawnienia określonego w art. 554 k.c. czyni bezzasadnym bądź bezprzedmiotowym pierwszych pięć zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej.

Niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 1034 § 1 k.c. przez jego nie zastosowanie i art. 1035 k.c. przez jego zastosowanie. Art. 1035 k.c. ma zastosowanie do wewnętrznych stosunków między spadkobiercami, zaś art. 1034 § 1 k.c. stanowi, że do chwili działu spadku spadkobiercy ponoszą solidarną odpowiedzialność za długi spadkowe. Jednakże solidarna odpowiedzialność polega między innymi na tym, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna (art. 366 § 1 k.c.). Wynika z tego, że odpowiedzialność solidarna spadkobierców za długi spadkowe jest szersza od odpowiedzialności wynikającej z udziałów w spadku. Innymi słowy, zasądzenie od pozwanych kwot odpowiadających ich udziałom w spadku obciąża każdego z nich względem powódki (wierzyciela) w mniejszym stopniu niż solidarne zasądzenie, przy którym powódka od każdej z pozwanych mogłaby egzekwować całość świadczenia. Na obecnym etapie procesu, przy braku skargi kasacyjnej powódki, nie byłaby dopuszczalna zmiana wyroku bądź jego uchylenie w kierunku solidarnego zasądzenia od pozwanych kwoty żądanej przez powódkę, gdyż byłoby to wbrew zakazowi reformationis in peius. Wprawdzie można byłoby powiedzieć, że skarżące najlepiej wiedzą co jest dla nich korzystne, ale skarżące wytykając błąd Sądu, który miał przeoczyć ich solidarną odpowiedzialność za dług spadku wcale nie domagają się zastąpienia wynikającej z wyroków Sądów

obu instancji ich proporcjonalnej odpowiedzialności odpowiedzialnością solidarną, lecz dążą do zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji przez oddalenie powództwa.

Wskazywana w skardze kasacyjnej potrzeba wykładni art. 194 k.p.c. nie zachodzi, gdyż skarga oparta została jedynie na zarzutach naruszenia prawa materialnego i nie zawiera zarzutów naruszenia przepisów postępowania.

Z powyższych względów na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.